

Oecumenisch centrum voor Palestijnse bevrijdingstheologie

Kerstboodschap 2010

“...zodat we onze voeten kunnen zetten op de weg van de vrede” (Lucas 1:79)

Beste vrienden,

Een mooi beeld van vrede komt voor in het lied dat Zacharias zong na de geboorte van zijn zoon Johannes. Aan het einde van dit lied verwoordt Zacharias biddend zijn hoop:

“Dankzij de liefdevolle barmhartigheid van onze God zal het stralende licht uit de hemel over ons opgaan en verschijnen aan allen die leven in duisternis en verkeren in de schaduw van de dood, zodat we onze voeten kunnen zetten op de weg van de vrede.” (Lucas 1:78-79)

In deze kersttijd, nu 2010 ten einde loopt, voelen we ons zoals de mensen in de tijd van Jesaja:

“Daarom blijft het recht ver van ons en is gerechtigheid voor ons onbereikbaar. Wij hopen op licht, maar het is duister, op een sprankje licht, maar we dolen in het donker. We tasten als blinden langs de muur, we tasten rond als iemand die niets kan zien. Op klaarlichte dag struikelen we alsof het schemert, in de kracht van ons leven lijken we dood. Wij allen grommen als beren, we klagen en kreunen droevig als duiven. Wij hopen op recht, maar het is er niet, op redding, maar ze blijft ver van ons.” (Jesaja 59:9-11)

De frustratie, de angst en het geweld zijn toegenomen, zowel in Israël-Palestina, als in de andere landen van het Midden-Oosten. We zijn verdrietig en teleurgesteld dat alle vredesinitiatieven gefaald hebben. Velen van ons hoopten dat president Obama onze volken - Israëliërs en Palestijnen - op de weg van de vrede zou kunnen zetten. Dat is helaas totnogtoe niet gebeurd. Om met de woorden van het lied van Zacharias te spreken, onze volken blijven ‘leven in duisternis en verkeren in de schaduw van de dood’. Midden in deze wanhoop en angst klinkt onze schreeuw tot God om hulp.

De verantwoordelijkheid voor het bereiken van vrede ligt bij de Israëlische en Palestijnse leiders. Om vrede te laten zegevieren moeten beide offers brengen en compromissen sluiten. Het is duidelijk dat de Palestijnse leiders reeds een compromis accepteerden toen zij zich neerlegden bij de oprichting van de Israëlische staat op 22% van het historische Palestina. Het probleem vandaag de dag ligt in de onwil van de Israëlische regering om het internationale recht te respecteren. De Israëlische regering hecht meer aan land dan aan vrede, meer aan het bouwen van nederzettingen dan aan mensenrechten. Ze gebruikt een retoriek van vrede, maar dagelijks verslindt ze Palestijns land. Inderdaad, ze zet haar voeten niet op de weg van de vrede. Het doet denken aan de woorden van de profeet Jesaja:

“De weg van de vrede kennen ze niet, waar zij gaan is geen recht te ontdekken. Ze begeven zich op kronkelpaden; wie daarop wandelt kent geen vrede.” (Jesaja 59:8)

Wij geloven dat de komst van Jezus Christus ons de weg van de vrede toont; en hij kan onze voeten leiden naar de weg van de vrede. Vrede vraagt om toewijding en offers. Vrede kan alleen worden gebouwd op waarheid, recht en barmhartigheid. Vrede heeft de liefde als logica. Vrede verplettert de vijand niet. Vrede ziet God in het gezicht van de ander, zelfs van de vijand. Wanneer actief verzet geboden is, dan alleen op een geweldloze manier, om het onrecht en de onderdrukking tot staan te brengen. Uiteindelijk moeten we, om vrede duurzaam te laten zijn, dat wat we verlangen voor onszelf, ook verlangen voor anderen - zelfs voor onze vijanden. Alleen op die basis kan vrede worden gebouwd.

Wat gevraagd wordt van de internationale gemeenschap is druk op de leiders van de staat Israël om de weg van de vrede te bewandelen. Onze volken, Israëliërs en Palestijnen, verlangen en hunkeren naar vrede. Zeker, het is binnen ons bereik. Laten we blijven bidden en werken voor de realisatie ervan, want:

“Gelukkig de vreedestichters, zij zullen kinderen van God genoemd worden.” (Matteüs 5:9)

Naim Ateek

Oprichter en directeur van Sabeel

